

Sygn. I C 1016/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Koczyńska
Protokolant:	stażysta Aleksandra Czaplicka

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. w Ciechanowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)(...)

przeciwko S. M.

o zapłatę

orzeka

I. powództwo oddala;

II. nakazuje ściągnąć od powoda (...) (...) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 16,70 zł (szesnaście złotych siedemnaście groszy) tytułem zwrotu sum budżetowych.

Sygn. akt I C 1016/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego K. P., w pozwie złożonym w dniu 16 lipca 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej S. M. kwoty 5574,75 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 2879 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2695,75 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa advokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że należność wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności z umowy zawartej w dniu 22 lipca 2008 r. pomiędzy pozwaną a (...) Bankiem (...) S.A. o kartę kredytową numer (...). Z uwagi na naruszenie warunków umowy, Bank wypowiedział umowę pozwanej. Na podstawie umowy przelewu powód nabył wierzytelność od (...) Bank (...) w dniu 19 lipca 2013 r. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 2879 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 1399 zł tytułem karnych odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 215,89 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 123,95 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 150 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego

naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 806,91 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od niespłaconego kapitału od dnia 20 lipca 2013 r.

Pomimo wezwania pozwanej do spłacenia zaległości, należność nie została uiszczona przez nią do chwili wytoczenia powództwa.

W dniu 7 września 2015 r. referendarz sądowy tutejszego Sądu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W. kwotę kwoty 5574,75 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 2879 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2695,75 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwotę 1280 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (nakaz k. 42 akt).

Pozwana S. M. w dniu 9 października 2015 r. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym kwestionowała zasadności roszczenia. Pozwana podniosła, że roszczenie jest przedawnione i dlatego wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu (sprzeciw k. 44-47 akt).

Zarządzeniem z dnia 29 października 2015 r. Przewodniczący Wydziału stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty (zarządzenie k. 48 akt).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda nie zmienił żądania: wnosił o zasądzenie na jego rzecz od S. M. kwoty dochodzonej pozwem.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik powoda wskazał, że ewentualne przedawnienie roszczenia nie powoduje jego wygaśnięcia, a jedynie może skutkować brakiem możliwości uzyskania przez powoda tytułu egzekucyjnego. Zobowiązanie będzie istniało, a jedynie przekształci się w zobowiązanie naturalne (odpowiedź na sprzeciw k. 50 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lipca 2008 r. S. M. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we K. umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej nr (...). W umowie z dnia 22 lipca 2008 r. Bank przyznał S. M. limit kredytowy w kwocie 3000 zł. (dowód: kserokopia umowy k. 33-34 akt,).

Wobec zaprzestania przez pozwaną spłaty limitu zgodnie z comiesięcznymi wyciągami generowanymi na podstawie zawartej umowy kredytu, Bank wypowiedział umowę z dniem 28 grudnia 2009 r. (dowód: wypowiedzenie k. 37 akt).

Wobec braku terminowej spłaty należności przez pozwaną, w dniu 6 kwietnia 2010r. Bank wystawił przeciwko S. M. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). Sąd Rejonowy w Ciechanowie nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2011 r. (dowód: postanowienie k. 35-36 akt).

Powyższy tytuł egzekucyjny został złożony do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Marka Wojtczak z wnioskiem o wszczęcie egzekucji w dniu 23 sierpnia 2010r. Postępowanie egzekucyjne zostało zakończone postanowieniem z dnia 30 grudnia 2010r. wobec bezskuteczności egzekucji (dowód: dokumenty dołączone do akt Km 2742/10 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Marka Wojtczak).

Należność nie została spłacona przez pozwaną, dlatego (...) Bank (...) S.A. w dniu 19 lipca 2013 r. przelał dług na (...) (...) z siedzibą w W. (dowód: umowa cesji k. 16-23 akt).

Pozwana nie zapłaciła należności, podniosła zarzut przedawnienia wskazując, że pozew został wniesiony w dniu 16 lipca 2016 r., a więc ponad 3 lata od chwili wymagalności roszczenia (dowód: sprzeciw k. 44-46 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 2-6 akt, sprzeciwu k. 44-47 akt, kserokopii: wyciągu z rejestru funduszy k. 10-11 akt, odpisu KRS k. 12-15, 26-29 akt, umowy cesji k. 20- 25 akt, zawiadomienia k. 30-32 akt, umowy limitu kredytowego k. 33-34 akt, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności k. 35-36 akt, wypowiedzenia k. 37 akt, zestawu należności k. 38 akt

oraz dokumentów dołączonych do akt Km 2742/10 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Marka Wojczak.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem i zasadności jej dochodzenia.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie była przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, a jedynie wskazała, iż nigdy nie uznała roszczenia, a ponieważ powództwo zostało wytoczone dopiero w lipcu 2015 r. to jest przedawnione.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej od (...) Bank (...) S.A. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Do akt sprawy została dołączona kserokopia umowy o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej nr (...) z dnia 22 lipca 2008 r. oraz kserokopia umowy przelewu zawarta pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a (...) (...) z siedzibą w W.. Z dokumentu dotyczącego umowy przelewu wierzytelności wynika jednoznacznie, że powód nabył od (...) Bank (...) S.A. wierzytelność dochodzoną pozwem. Wskazano w nim zarówno strony, jak i przedmiot umowy przelewu wierzytelności, opatrzone podpisami osób reprezentujących zbywcę i nabywcę wierzytelności. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 22 lipca 2008 r. została zawarta pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a S. M. umowa kredytu odnawialnego nr (...). W ramach tej umowy (...) Bank (...) S.A. udzielił S. M. kredytu odnawialnego w wysokości 3000 zł. Z powodu nie dotrzymania warunków umowy, (...) Bank (...) S.A. wypowiedział S. M. umowę i wezwał ją do spłaty należności. Następnie Bank wystawił przeciwko S. M. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). Sąd Rejonowy w Ciechanowie nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2011 r. Powyższy tytuł egzekucyjny został złożony do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Marka Wojtczak z wnioskiem o wszczęcie egzekucji w dniu 23 sierpnia 2010r. Postępowanie egzekucyjne zostało zakończone postanowieniem z dnia 30 grudnia 2010r. wobec bezskuteczności egzekucji. Należność nie została spłacona w określonym terminie, dlatego (...) Bank (...) S.A. w W. w dniu 19 lipca 2013 r. sprzedał wierzytelność (...) (...) z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 19 lipca 2013 r., a następnie wezwana do zapłaty przez nowego wierzyciela pismem z dnia 1 października 2013 r. Pozwana nie kwestionowała faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty, na którą został wystawiony tytuł bankowy. Pozwana jedynie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123. § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135), także nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58),

W niniejszej sprawie (...) Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego była prowadzona egzekucja komornicza. Jednakże egzekucja została zakończona postanowieniem z dnia S.A. dnia 30 grudnia 2010r. wobec bezskuteczności egzekucji. Tym samym od tego dnia biegł termin 3 letni dochodzenia roszczenia, który upłynął przed dniem wytoczenia niniejszego powództwa.

Zgodnie z art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

Pozew został złożony w dniu 16 lipca 2015 r., a zatem w dniu jego wniesienia roszczenie było już przedawnione. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 118 k.c. powództwo należało oddalić.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Pozwana wygrała proces, stąd powód winien ponieść koszty procesu.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się koszty poniesione przez powoda: opłata od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1200 zł, których wysokość wynika z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) oraz 17,00 zł opłaty od pełnomocnictwa. Ponadto powoda obciążają koszty poniesione przez Sąd z sum budżetowych na opłaty z tytułu udostępnienia akt komorniczych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)